

מסורת הש"ס

(א) צבא מליכא דקנ: (ב) צ"מ
(ג) שייך לע"ב, (ד) ר"מ
(ה) וי"ל וכיון, (ו) נ"א כל,
(ז) ר"מ מ"ו,

הגהות הב"ח

(א) תום' ד"ה כל וכו' שהוא
עסוק במלאכה:

מוסף רש"י

פחות משתות נקבה מקח.
לאלתר, יותר משתות בטל
מקח. ושניהם חוזרין, שתות
קנה. ואין אחד מהן יכול
לחזור (ב"מ נ:).

מוסף תוספות

א. כיון שהזכיר לו בית
כור ודאי לבית כור שלם
נכתובין. יד רמב.
משכר"כ ברב חזנה
מכר מכר ומשך וגמר
מלאכתו ואם יש שם יותר
מן הראוי ישלם לו המותר
ולמה יקבל מאי
דשכיח ויריד על דעת כח
העני' ג. ח"ל הרעש"א:
הני מליי לעבד ברכה
ומעשרות, אבל לננין מקח
ומכר שפיר מקיין קיי.

רבינו גרשום

התם בין חסן בין יתור ומר
 יתור. והואיל ואמרת ותר
 מרובע מות הרובע למאה
 חסן. ויתור מחלה. ותר
 מרובע עלות למר ול
 קבץ ולא חסן מחלה לרובן
 היתה ית' ט' קבץ היה
 ארבע מאות בא"י נפשו
 לרעה. והאחי לעולם
 נאחא אל הפשט אל תפנת
 מנפת את כרלו: ותר
 משתת בלש מקח תפנת
 דבר מחסות אונאה. ואמאי
 להכא דנתאח ביותר על
 פשט אמאי בלש מקח
 ניהור ליה מוכר לרובק
 על פחות משתת וזה
 המקח קרי: אל ש"מ לכל
 היכא דבעי לאהרורי ליה
 מיהור. הכי נמי פשטות
 נאחא בלפות מנפת את
 כרלו: וית' השתא החם שר
 בשוה. קאמר ליה לרובני
 ליה המקח ומיהור להכא
 דנתאחד פחות משתת נאחא
 מקח משתת אל דיעי אל
 יא נתאח יא אל נתאחד
 והי ומיהור להכא נתאחד
 תחת דידעי ללוקח אל
 היה מחילה ליה וית' משתת
 מקח תעות ובלט מקח
 ומהא ליה פשטות העולם
 נאחא בלפות איני מנפת את
 כרלו: ח"ש מקבץ עליו
 היה חבור ליעט שכבר
 היה לו מקבץ עליו לה
 השדה שר בורות למאה
 איהור דבר מכיר הנוטע
 כשעור' א' אילנות בין ח'
 אק (אנפס) אל אק
 משתת דמיו ומקבץ עליו
 בעל השדה אבל אם מביר
 יתור חסן מגבולות
 אלא לכא ש"פ שר עליו
 ואמאי מגבולות עליו את
 לכל להיורד ליעט ליה
 הנוטע עד' א' אלא ש"מ
 דמגבולות עליו אל לכל
 היכא דבעי אהרורי כרלו
 מדרב. ותפנת חסן ר' מהא
 דבר משתת אל כרלו:
 אמר רב רזנא בריה דר' א
 ירושע. מהא אל פשטות
 חסן שבוש חסן מגבולות
 עליו את לכל כרל יתור
 מיכן. יתור משער לרעה
 כל ליעט לו מחלה דר' א
 שר. עצה דר' שר ששביב
 ליה ליעט לו שר שר

המוכר פירות פרק ששי בבא בתרא

צה.

עין משפט
נר מצוה

כא א מיי פֿיז' מהל' מירטה הל' א סגמ
לאזן קע וועסן פֿר טושע'
ח"מ ס' רבו סקפ' ג:
כב ב מיי שס הל' ד
טושע' שס ספ' ד:
כג ג מיי שס הל' ד טושע'
שס ספ' ד:
כד ד מיי פֿס' מהל'
שכרות הל' יא סגמ
עשן פֿט טושע' ח"מ ס'
שס סקפ' א:
כה ה מיי פֿיז' מהל'
מירטה הל' א סגמ
עשן פֿט טושע' ח"מ ס'
לר סקפ' ד:

רבינו גרשום (המשך)

א"י אלנות לעצה רחוקה
שאלו היה צלבה היה
ספור שהיו ובלעין בתוך
המחר ובעשיה והאיל ותן
היה זה לא מקבל עליו
כעל השדה וכבד ובעל
עליו ש' ומוגלגלין עליו
אח הכל ואינו מקבל עליו
כעל השדה אלא אחד לך
א"י: המוכר מרתף
לך ש' לחבירו. כלומר
אוצר מלא ש' מקבל עליו
לדוקוק וקוסטות לך, שש
בחיבות ש' את קהו שהקרים
לך: היכי דמי א' שחם.
לך מרתף של ש' שחם.
לך מוכר לך ומקבל עליו
שש קוסטות. קשאי עליו
ברייחא דקמתי נתן לך
שכולו בלא קוסטות.
וא' אמר לך מרתף זה
ש' ש' ש' ברייתא רוחא
לך ונתמכר כשנא. א"י
שאמר זה א"י
ש' ש' נתן לך ש' גרוע כגון
הנמכר בחנות לך ש' ש'
לכיל חבית ש' גרוע שאנו
יכול למכרוכ בתן שנתנו
למכנו למכרוכ ש' שהנחנו
במכר שדוק מקום שערורי
ושוכב בני אדם וקושי
אדם ופועלי עובדי ריכין
ש' מקבש על ש' ריכין
ש' ופועלי קמתי דכרלי רפה
נתן לך חרץ מ' קוסטות.
קושאי חרץ בריית דקמתי
הכינא דאמר לך מרתף
ה' של ש' משמע דמתי
ש' שהוא במרתף והכינא
ד"ל מרתף זה משמע כעין
הנמכר אפילו דלך חומץ
הגיע: ואינו עלות מרתף
מקומקא דאמר לך מרתף
ש' ש' ש' חרץ וקדשאי לך
ש' ברייתא נתי לך מ' הכי
ברישא ברייתא חרץ חרץ
לך ש' מוכר לך חרץ לך
ש' ויכולה ומקבל עליו לך.

מד

לס צפני עצמו והרי הוא כאילו לא עשה כלום מעיקרה ומקבלותו
נטע הלך כשאר לו בעל הבית נטע לי שדה זו לנטע את כל השדה
לנטע טע את כולן כדמתחיל עשוי לקיים את תנאו דמי ובאילן אחד
ללא נשאר מתחלה כי אם " צוריות לך" לא הקפיד בעל השדה בדבר
ג. אבל גבי נטופת יחזיר מרובע לסוף כיון דרובע שביח מחיל כי איכא
תחזיר מרובע ככל להסיר לו את הסוף מתחלה דמי דלא סוף צדין ליה
את תנאו. ולא דמי למקרקעי ד"א דצוריות הרי זה שדה הימני
לך אך אלף שישלים לו תנאו ולעולם אימא לך אין מנפה את כולו: היכי
לחזירו מרתף של יין אבל אין אנו יודעין איזה לשון אמר המוכר
אני מוכר לך ולא קאמר זה: קשיא. ברייתא דלקמן דקתני ונתן
מרסא זה של יין. אני מוכר לך: קשיא. נמי הך ברייתא דלקמן דקתני
י.א. ברייתא דקתני אפילו כולו חומץ הגיעו: שכולו יפה. דסתם
לסוף כי"ו מתלשיות תאנים לנאה דלא חשדי וגם שכיח ומחיל
ימח לך ר"ה ולך את אמר ליה סתם יפה צעין: ונתן לו יין
ג. אהני זה כמות שהוא: מרסא זה. אפילו חומץ משמע: לעולם.
צעין ומקבל עשרה קוססות לך" דעבידי דשכיח ומחיל. ודקשיא לך
שכולו יפה ומקבל עליו כו': ובספסא מי מקבל. בתמיה דלוקמת
כו'. רבנא קטן דסלקא דעתך לשתיה לאלתר קא צעי ליה או
או דלוקמת קוססות אהני נמי נימא הגיעו אפילו הוא יין קוסס:
ספסא מרסא כו'. כלומר היינו מרסא דמתניתין. אלא תמיה צמרת
זה ואהני זה להכלל חוססות דליל מרתף זה של יין אני מוכר לך:

וּלְמֵאִי דְּפִשְׁטִי לִיה הָסֵם [לְקַמְן קִד]. דְּלֵא א"ל בֵּית כּוֹר סַתְמָא כְּמֵאן דְּלֵמַר לִיה
הֵן חֶסֶד הֵן יִתֵּר דְּמֵי וְהוּא נִמֵּי מַחִילָה רֹבֵעַ לְסָאָה וְיִתֵּר מִרְבּוּעַ יַחֲזִיר
הַכֵּל הוּא לִיה לְשִׁנּוּי הַכֵּל הִכִּי הַשְׁתַּא הָסֵם מְעִיקְרָא בֵּית כּוֹר א"ל
דְּמַשְׁמַע לֹא פָחוֹת וְלֹא יוֹתֵר מִיְהוּ רֹבֵעַ הוּא מַחִילָה טַפִּי מִרְבּוּעַ לֹא

להיות צדיק כור יותר מדיק כור אלל
הכל דודאי אית ביה טעומה לעולם
לאיצטרופי בתשעת
חשיבתא באפי נפשא
"פחות משתות נקנה
בטל מקח בשתות נקנה
ליהדר עד פחות מז'
דבעי לאהדורי כוללד
התם מעיקרא שוה ב
משתות לא ידיעה
שתות ידיעה ולא מת'
מקח טעות הוא ובט'
שדה מחברו ליטע הה'
בוריות למאה יותר כ'
הכל א"ר הונא בריה ד
מכאן כבא ליטע מת'
יין וכו': היכי דמי א'
סתם קשיא אי דאמר
קשיא אי דאמר ליה
מרתף של יין אני מוכב'
יפה מרתף זה של יין א'
הנמכר בחנות מרתף
כולו חומץ הגיעו לעוין
סתם ותני ברישא ד
עשר קוספוט למאה
תאני ר' חייא ההמוכר
לו יין שכולו יפה שני'
חמרא הוא והא תני ר'
מרתף של יין אני מוכב'
יפה מרתף זה של יין
יין שכולו יפה ומקבל ע

ומתחמקין דל'ורחשייהו דל'ילנות להיות בהן צוריות כל כך ומחיל: ישר
ממן. כגון י"א למאה: **מגלגלין** עליו את הכל יטע לו י"א אילנות
 ומתחמקין דהשתא ליכא מחילה כלל. ולעיל נמי את צא לנפוח מנפה את
 כולו כרצ הוה: **אמר רב הוה צריה דרב יוסוע כל ישר**. מעשר
 און לנו לחייבו לחזור וליטע את היתר על עשר אילנות לצד
 דהרי הוא צאות מותר כשצא ליטע ארבע אילני צא עכשיו ליטע שדה
 אחרת מתחלה דמי שטע קרקע ארבע ישר שראוי ליטע וחשוב שדה
 אחרת קיבל שדה ליטע ועדיין כשש יתר מר' צוריות הרי יש לו שדה
 שחור לו והרי לא קיים את מנאו היכא דנשאר י"א צוריות וכשצא לחזור
 שיטע לאו כלום הוא שהרי הרוב של שדה נשתייר עדיין שלא נטעו והכי
 מועט כזה ומשאריו לקרות שדה כגון י"א אילנות לק' חשיבי ולא מחיל
 טפי מרובע נמי המותר ישלם והרובע מחיל דהא ליכא למימר התם כל
 טעם רובע טופח וכי משלם ליה מותר דרובע הרי נתקיימה מביטור ו
 לעניינים ולא מחיל מידי אבל יותר מרובע טופח דמטלטלי ליכא קפידא
 דמי. מתניתין דקתני מרתף של יין מקבל עליו כו' דמשמע המוכר
 בללוקה בשעת מכירה: **אי דא"ל**. מוכר בללוקה בסתמא מרתף של י
 ונתן לו יין שכולו יפה וממנו קתני מקבל עליו י' קוססות לק': **ואי דא"ל**
 ונתן לו יין הנמכר בחנות: **אי דא"ל מרתף זה**. ולא הזכיר יין:
 יין יפה צעין ולא מקבל עליו י' קוססות דלא דמי לרובע טופח
 אבל חזית של יין דבר גדול הוא כל חזית צפני עזמו וגם לא
הנמכר בחנות. היינו כולו קוססות והכי מוכח לקמיה בשמעתא דאמר
 ממתימין דאמר ליה מרתף של יין סתם ולא קאמר ליה זה הלכך יין ט
 דצרייתא דקתני יין שכולו יפה תני צרישא דצרייתא הכי נותן לו י
 למתניתין צתם ואפילו הכי מקבל י' קוססות לק': **חזית של יין**
 למכרו ולא להכניסו בצורר קמ"ל: **נותן לו יין שכולו יפה**. ואם א
ידעולא חד חמרא הוה. אצל בחזיות טופח מקבל עשרה קוססות לק':
 של יין חמירי ולא צתם והיינו טעמא דלאהי של יין למכרו יין

קשיא